

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: **E. C.**, štátny príslušník Nigérie, bytom N., zastúpeného JUDr. I. P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Hrobáková č. 44, 852 42 Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: UHCP-384-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 10. septembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 197/2009-50 zo dňa 18. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 197/2009-50 zo dňa 18. júna 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: UHCP-384-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 10. septembra 2009 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 377,70 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. P. v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 197/2009-50 zo dňa 18. júna 2010 potvrdil rozhodnutie Č.p.: UHCP-384-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 10.septembra 2009, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie vydané Oddelením cudzineckej polície PZ Dunajská Streda pod č. p.: UHCP-22-7/RHCP-BA-DS-AV-2009 zo dňa 4. júna 2009, ktorým bol žalobca podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod prvý zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) administratívne vyhostený a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) na dobu 3 rokov, t. j. do 3. júna 2012 tak, že mu bol určený zákaz vstupu na územie SR na dobu jedného roka, t. j. do 3. júna 2010, pričom v ostatnej časti napadnuté rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 247 ods. 1 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), v platnom znení, a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, že žalovaný postupoval správne, s námietkami žalobcu sa dostatočne vysporiadal a rozhodol v rozsahu požiadavky žalobcu v odvolaní, keď pristúpil k zmene rozhodnutia vydaného v prvostupňovom konaní a skrátil dobu zákazu pobytu na jeden rok. Skutočnosti, či boli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia, ktorým bude žalobcovi povolený trvalý pobyt z dôvodu uzavretia manželstva so štátnou občiankou SR, boli predmetom iného konania a súd preto v konaní tieto skutočnosti a okolnosti uzavretia manželstva neskúmal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie a žiadal, aby odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h), § 205 ods. 2 písm. a) a f) O. s. p. zrušil v celom rozsahu v napadnutom rozsudku krajského súdu výrok o zamietnutí žaloby a výrok o nepriznaní náhrady trov účastníkovi konania, podľa § 221 ods. 3 O. s. p. vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a s poukazom na § 224 ods. 2 a 3 O. s. p. uložil krajskému súdu, aby o trovách odvolacieho konania rozhodol spoločne s rozhodnutím o trovách konania súdu 1. stupňa.

Ďalej žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že administratívnym vyhostením a zákazom pobytu na území SR do 3. júna 2010 bolo porušené právo žalobcu na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj čl. 16 ods. 1 Ústavy SR.

V úvode odvolania žalobca popísal priebeh správneho aj súdneho konania a uviedol, že krajský súd zamietol takmer všetky jeho tvrdenia, ktoré na svoju obranu uviedol a jednostranne vyneseným rozsudkom v tejto veci akceptoval krajský súd iba väčšinou nepravdivé tvrdenia žalovaného o údajných tvrdeniach žalobcu o motivácii jeho emigrácie z domoviny, a tým aj pobytu na území SR.

Ako odôvodnenie svojho odvolania žalobca uviedol, že mal zato, že násilnosti v Nigérii bezprostredne ohrozujú bezpečnosť nielen jeho života, ale aj jeho budúcej rodiny a takéto pomery v Nigérii sú dostatočne známe aj v Európe. O štátoch Európy vrátane Slovenska takmer nič nevedel, okrem toho, že dôsledne garantujú každému ľudské práva a základné slobody. Od svojich krajanov vedel, že migrácia do týchto štátov je možná vo forme azylového konania - preto si takúto žiadosť dňa 25. novembra 2006 podal. Migračný úrad mu dňa 12. decembra 2006 žiadosť odmietol, pričom žalobca nevedel, že sa mohol odvolať a preto sa neodvolal. Podľa názoru žalobcu nemohol v tak krátkom čase migračný úrad vykonať prešetrovanie, či podmienky pre udelenie azylu spĺňal alebo nie, a preto dňa 12. januára 2007 podal opakovanú žiadosť o udelenie azylu, ale aj tá mu bola odmietnutá a dňa 12. februára 2007 mu bolo políciou doručené rozhodnutie o administratívnom vyhostení do Nigérie, proti ktorému podal odvolanie ku Krajskému súdu v Bratislave, ale bolo zamietnuté, preto sa odvolal k Najvyššiemu súdu SR, ktorý toto odvolanie tiež zamietol. Už v tom čase mal žalobca známosť s M. P., s ktorou sa dňa 18. apríla 2009 oženil. Dňa 22. mája 2009 mal žalobca pohovor s pracovníkmi Úradu cudzineckej a hraničnej polície, ktorých informoval, že pracuje vo firme S. vo V., že sa oženil a s manželkou získali spoločný rodinný byt v Trnave, a že si dňa 27. mája 2009 podal žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na Slovensku, čím voči sebe vyvolal účelové odvetné opatrenie zo strany policajtov tak, že tento úrad už dňa 4. júna 2009 zamietol tretiu žiadosť žalobcu o udelenie azylu z mája 2009 a rozhodol o jeho deportácii do Nigérie, ak tam neodcestuje do dvoch dní na svoje náklady. Súčasne bol dňa 4. júna 2009 účelovo zatknutý, bolo mu znemožnené zamestnanie a bol umiestnený do zberného tábora v Medveďove s tým, že bude násilne do Nigérie deportovaný. Žalobca sa obrátil na Krajský súd v

Trnave, ktorý toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Žalovaný sa však údajne nestotožnil s právoplatným a vykonateľným rozsudkom Krajského súdu v Trnave, ale považoval ho za nedôvodné, preto žiadal aj žalobcovu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, a to aj napriek tomu, že nijako neodôvodnil, prečo nemôžu žalobca s manželkou žiť ako manželia na Slovensku a ani neverifikoval svoje tvrdenia, že Nigéria je bezpečnou a demokratickou krajinou. Dňa 18. júna 2010 sa aj so svojou tehotnou manželkou dostavil ku Krajskému súdu v Bratislave. V odvolaní ďalej žalobca uviedol návrhy svojho právneho zástupcu, ktoré vzniesol pred krajským súdom, ktoré sa týkali práv ešte nenarodeného dieťaťa žalobcu, údajného stihomamu Slovákov, ktorí trpia pri myšlienke na usadenie sa migrantov na svojom území, poukázal tiež na aktuálne snahy európskeho spoločenstva zjednotiť podmienky udeľovania azylu a iných foriem pobytových možností a na verejne dostupné informácie o nedodržiavaní ľudských práv v Nigérii, pričom táto krajina je vraj dlhodobo zaradená do "Zoznamu krajín so sťaženými životnými podmienkami".

V odvolaní ďalej žalobca uviedol, že bol oboznámený s dlhodobou migračnou minulosťou SR a podľa jeho názoru tak možno recipročne očakávať tolerantné správanie sa voči cudzincom.

Podľa názoru žalobcu Krajský súd v Bratislave nevyužil možnosti výsluchu účastníkov iba s argumentáciou, že žalovaný sám skrátil dobu zákazu pobytu z troch rokov na jeden, a ten v dôsledku nečinnosti súdu uplynul, takže ani prípadný rozsudok by nemal čo zrušiť a je tu ešte aj perspektíva na rozhodnutie o žalobe proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti na povolenie prvého trvalého pobytu. Ak mal súd zato, že iné neskoršie rozhodnutie môže vyriešiť aj meritum prejednávanej veci, mohol a mal na dobu do vydania takéhoto právoplatného rozhodnutia súdu toto konanie prerušiť a nevystaviť žalobcu nespravodlivo do pozície, že ako neúspešnému mu neprísluší náhrada trov konania. Pokiaľ išlo o zostávajúcu časť zákazu pobytu v trvaní jedného roka, súd mal vychádzať zo stavu ex tunc, ktorý nastal v čase vydania nezákonného rozhodnutia a nie až zo stavu ex nunc, teda z termínu pojednávania. Opačný postup podľa názoru žalobcu spochybňoval právoplatnosť a vykonateľnosť, a teda aj dôvodnosť rozsudku vyneseného Krajským súdom v Trnave, aj keď sa týkal iného predmetu konania, ktoré je v súvislosti s posudzovanou vecou. Napadnuté rozhodnutie údajne navyše svojou dikciou sťažuje žalobcovi domáhať sa satisfakčného rozhodnutia v občianskoprávnom konaní voči štátu podľa § 3 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril prípisom zo dňa 3. augusta 2010. K tvrdeniu žalobcu, že dňa 4. júna 2009 bol Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru v Trnave zatknutý a násilne mu bolo prerušené zamestnanie a bol umiestnený do pobytového tábora v Rohovciach, neskôr v Medveďove, v dôsledku čoho zamestnávateľ žalobcu pre „opletačky“ s políciou do zamestnania späť neprijal a v tejto súvislosti stratila zamestnanie aj jeho manželka a obaja sa ocitli na mizine, žalovaný uviedol, že dňa 4. júna 2009 bol žalobca kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda v priestoroch Pobytového tábora Rohovce, kde nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť a vzniklo podozrenie, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržuje neoprávnené, pričom bol následne predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Dunajská Streda a bolo mu uložené rozhodnutie o administratívnom vyhostení a rozhodnutie o zaistení. Nie je teda pravda, že účastník konania bol zatknutý Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, ale bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda. O podmienkach vstupovania žalobcu do pracovnoprávneho vzťahu vydal migračný úrad dňa 22. januára 2008 pod č. p. MU-15-13/2008 potvrdenie, ktoré žalobca prevzal dňa 29. januára 2008, v ktorom bolo uvedené, že podľa § 23 ods. 6 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle žiadateľ do právoplatnosti rozhodnutia v konaní o udelenie azylu nesmie vstupovať do pracovnoprávneho vzťahu alebo obdobného pracovného vzťahu ani podnikat'; vstupovať do pracovnoprávneho vzťahu je však oprávnený, ak sa nerozhodne právoplatne o jeho žiadosti o udelenie azylu do jedného roka od začatia konania, okrem prípadu, ak sa žiadosť o udelenie azylu zamietla ako zjavne neopodstatnená alebo ako neprípustná. Žiadateľ požiadal o azyl dňa 12. januára 2007, rozhodnutie o neudelení azylu č. MU-54/PO-Ž-2007 zo dňa 12. februára 2007 nadobudlo právoplatnosť dňa 1. apríla 2009, z čoho vyplynulo, že v čase zaistenia žalobca nemal oprávnenie vstupovať do pracovnoprávneho pomeru, pretože sa už právoplatne rozhodlo o neudelení azylu a žalobca sa odo dňa 2. apríla 2009 zdržiaval neoprávnené na území SR. Preto tvrdenie žalobcu, že v dôsledku konania polície stratil prácu, bolo podľa názoru žalovaného neopodstatnené, keďže v čase zaistenia nemal oprávnenie vstupovať do pracovnoprávneho pomeru.

K dobe, za ktorú migračný úrad rozhodol o žiadosti o udelení azylu, sa žalovaný nevedel vyjadriť.

Na tvrdenie žalobcu, že násilnosti v Nigérii ohrozujú bezpečnosť života žalobcu aj jeho rodiny, žalovaný uviedol, že otázky rasových a náboženských nepokojov v Nigérii riešil migračný úrad počas azylového konania, pričom v rozhodnutiach č. p.: MU-2227-10/PO-Ž/2006 zo dňa 12. decembra 2006 a č. p.: MU-54/PO-Ž-2007 zo dňa 12. decembra 2007 bolo uvedené, že na žalovaného sa nevzťahuje zákaz vyhostenia. Rozhodnutie č. p.: MU-54IPO-Ž-2007 zo dňa 12. decembra 2007 bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 10 Saz 4/2007-43 zo dňa 12. septembra 2008, ktorý bol dňa 4. decembra 2008 potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sža 38/2008.

K námietke žalobcu ohľadne zaradenia Nigérie do zoznamu krajín so sťaženými životnými podmienkami žalovaný uviedol, že predmetné opatrenie Ministerstva zahraničných vecí SR bolo vydané za účelom kvalifikácie krajín so sťaženými životnými podmienkami pre účely výkonu štátnej služby v týchto krajinách na základe zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, nie pre účely posúdenia porušovania ľudských práv, čo vyplýva zo znenia opatrenia. V opatrení sú uvedené aj krajiny ako Bosna a Hercegovina, Čierna Hora a India, o ktorých nemožno tvrdiť, že sa jedná o krajiny, v ktorých sú porušované ľudské práva.

Ku skutočnosti, že manželka žalobcu je tehotná, žalovaný uviedol, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia jeho manželka tehotná nebola, pričom doba zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky uplynula dňa 3. júna 2010. Preto tvrdenie žalobcu, že tehotenstvo manželky je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, považoval žalovaný za irelevantné.

Žalovaný poukazoval na viacerých miestach na skutočnosť, že žalobca si v odvolaní zamieňa konanie o zaistení a konanie o administratívnom vyhostení.

Žalovaný v závere svojho vyjadrenia skonštatoval, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, prvostupňový správny orgán, ako aj odvolací orgán vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu a na vec aplikovali správny predpis. Napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a aj náležite odôvodnené, a preto navrhuje Najvyššiemu súdu SR zamietnuť odvolanie ako zjavne neopodstatnené. Žalovaný tiež považoval za potrebné uviesť, že napadnutým rozhodnutím vyhovel

žalobcovi v plnom rozsahu a skrátil dobu zákazu vstupu z 3 rokov na 1 rok, t. j. od 4. júna 2009 do 3. júna 2010.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že žalobca požiadal prvýkrát o udelenie azylu na území SR dňa 25. novembra 2006, a to z ekonomických dôvodov. Rozhodnutím č. p.: MU-2272/PO-Ž/2006 zo dňa 12. decembra 2006 bola jeho žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle; žalobca voči tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nepodal.

Druhú žiadosť o udelenie azylu podal žalobca dňa 12. januára 2007, pričom ako dôvod uviedol, že sa mu vyhrážal sused zabitím. Keďže žalobca nespĺňal zákonom stanovené podmienky na udelenie azylu ani na poskytnutie doplnkovej ochrany, migračný úrad rozhodol dňa 12. februára 2007 o neudelení azylu (rozhodnutie ČAS: MU-54/PO-Ž-2007). Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca opravný prostriedok. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 10 Saz 4/2007 zo dňa 12. septembra 2008 potvrdil rozhodnutie migračného úradu a uvedený rozsudok krajského súdu potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8 Sža 38/2008.

Tretiu žiadosť o udelenie azylu podal žalobca dňa 1. mája 2009, pričom pri pohovore uviedol, že sa plne pridržiava dôvodov, ktoré uviedol už vo svojej predchádzajúcej žiadosti a ďalšie dôvody svojej žiadosti neuviedol. Vzhľadom na to, že sa v konaní o udelenie azylu už právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil, migračný úrad rozhodol dňa 2. júna 2009 o zastavení konania o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle (rozhodnutie ČAS: MU-205-17/PO-Ž-2009).

Dňa 4. júna 2009 bol žalobca kontrolovaný hliadkou polície v Pobytovom tábore Rohovce a nakoľko bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene, bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície PZ Dunajská Streda za účelom zistenia totožnosti a podania vysvetlenia. Za prítomnosti tlmočníka žalobca uviedol, že sa dňa 18. apríla 2009 oženil s občiankou SR M. P., nar. 18. marca 1987 a dňa 27. mája 2009 podal žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt.

Keďže bolo zistené, že žalobca sa na území SR zdržiava neoprávnene, bez platného cestovného dokladu, bolo dňa 4. júna 2009 vydané rozhodnutie č. p.:UHCP-22-7/RHCP-BA-DS-AV-2009 o administratívnom vyhostení žalobcu a o zákaze vstupu na územie SR na 3 roky, t. j. do 3. júna 2012 podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod prvý zákona. Následne bol žalobca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona zaistený a umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (rozhodnutie č. p.: UHCP-22-9/RHCP-BA-DS-AV-2009). Proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení sa žalobca odvolal.

Odvolačí správny orgán - žalovaný sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového správneho orgánu a vydal dňa 10. septembra 2009 rozhodnutie o odvolaní č. p.: UHCP-384-4/RHCP-BA-HCP-R-2009, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo výroku o zákaze vstupu na územie SR tak, že znížil dobu zákazu z 3 rokov na 1 rok, t. j. do 3. júna 2010 a v ostatnej časti rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol

zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. novembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod prvý zákona, policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 58 ods. 1 zákona cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Podľa ods. 2 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Podľa ods. 3 osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2.

Podľa čl. 16 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi (čl. 7 ods. 5 Ústavy SR).

V článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru je uvedené, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom a pod písm. f) je uvedené zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie a štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 47 ods. 1 veta prvá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v platnom znení (ďalej len „správny poriadok“), musí rozhodnutie obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Podľa ods. 3 uvedie správny orgán v odôvodnení rozhodnutia, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Povinnosť štátnych orgánov Slovenskej republiky rešpektovať súkromný a rodinný život každého vyplýva z čl. 8 Dohovoru. Rešpektovanie týchto základných práv zaručuje v našej vnútroštátnej právnej úprave vyššie spomenutý čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a Listina základných práv a slobôd v čl. 10 ods. 2, kde je uvedené, že každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí iba konštatoval, že sa zaoberal otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života žalobcu, a že počas konania neboli zistené skutočnosti, ktoré by nerešpektovali jeho súkromný a rodinný život. K žalobcovej námietke ohľadne porušenia čl. 8 Dohovoru, uplatnenej v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, sa žalovaný

v rozhodnutí vyjadril tak, že prvostupňový orgán posúdil toto právo a zastal názor, že doňho nebolo zasiahnuté. Navyiac žalovaný uviedol, že žalobca je držiteľom platného cestovného dokladu, a teda môže vycestovať do domovského štátu a viesť rodinný život tak, aby neporušoval platné právne predpisy SR. K opakovanej námietke žalobcu neprihliadol ani krajský súd, keď sa vo svojom rozsudku obmedzil iba na konštatovanie, že štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Vo všeobecnosti je možné povedať, že vyhostenie cudzinca bude vždy vo väčšej alebo menšej miere predstavovať zásah do jeho rodinného alebo súkromného života, avšak treba uviesť, že právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je právom absolútnym. V čl. 8 ods. 2 Dohovoru sú totiž stanovené možné obmedzenia tohto práva a tak prípadný zásah do súkromného a rodinného života neznamená, že je správny orgán vždy pri takejto námietke povinný svoje rozhodnutie o vyhostení zrušiť; či tak spraví, je vždy vecou jeho správneho uváženia (pri tejto svojej činnosti však nesmie vybočiť z medzí daných zákonnou úpravou). Ustanovenie čl. 8 Dohovoru tak neukladá štátu všeobecný záväzok rešpektovať voľbu manželov ohľadne krajiny ich spoločného pobytu, resp. napomáhať zjednocovaniu rodiny.

Nakoľko je však rozhodnutie o administratívnom vyhostení cudzinca a určení zákazu vstupu na územie SR rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do nadobudnutých práv cudzinca, je správny orgán rozhodujúci o takejto žiadosti povinný vysporiadať sa so všetkými námietkami, ktoré cudzinec v konaní uviedol a tvrdený zásah do súkromného a rodinného života je pritom povinný posúdiť z hľadísk uvedených v zákone o pobyte cudzincov a hľadísk vyplývajúcich z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Žalovaný tak nepostupoval náležite v intenciách čl. 7 Ústavy SR a nezaoberal sa právom žalobcu v zmysle čl. 8 Dohovoru, keď nezobral do úvahy tvrdenia žalobcu o jeho manželstve s občiankou SR a nevysporiadal sa náležite s námietkou porušenia čl. 8 Dohovoru. Rozhodnutie o vyhostení žalobcu tak nespĺňa kritériá pre administratívne úplné rozhodnutie vydané v zmysle § 47 správneho poriadku, nakoľko absentuje podrobné zdôvodnenie podľa § 47 ods. 3 správneho

poriadku, čím bolo žalobcovi upreté právo na dostatočne zdôvodnené, podrobné, jednoznačné a zrozumiteľné rozhodnutie a z pohľadu prieskumu je tak nepreskúmateľné.

K námietke porušenia práva žalobcu na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru tunajší súd skonštatoval, že uvedené články správny orgán nemohol porušiť tým, že rozhodol o administratívnom vyhostení a o zákaze vstupu žalobcu na územie SR na dobu 1 roka, nakoľko týmto rozhodnutím správny orgán iba rozhodol o skončení pobytu žalobcu na území SR a o určení doby, počas ktorej má zakázaný vstup na územie SR, pričom podľa § 57 ods. 4 zákona mu bolo stanovené vycestovať z územia SR do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Sloboda žalobcu bola zo strany správneho orgánu obmedzená až rozhodnutím o zaistení žalobcu, ktorého posúdenie však nie je predmetom tohto konania.

Tunajší súd považoval za potrebné poukázať tiež na rozpory uvedené v rozhodnutí krajského súdu, konkrétne na strane č. 9 krajský súd uviedol *„Podľa názoru súdu, odvolací orgán pri rozhodovaní o odvolaní postupoval v rozpore s § 3 ods. 4 správneho poriadku ako aj s § 46 a § 47 správneho poriadku, keďže sa nevyporiadal s námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní“* a na strane č. 10 rozhodnutia uviedol *„Na základe uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne, s námietkami žalobcu sa dostatočne vysporiadal a rozhodol v rozsahu požiadavky žalobcu v odvolaní, keď pristúpil k zmene rozhodnutia vydaného v prvostupňovom konaní a skrátil dobu zákazu pobytu na jeden rok, do 3. júna 2010“*. Uvedené citácie z rozhodnutia si navzájom odporujú, pričom krajský súd v rozhodnutí tieto rozpory neobjasnil, na základe čoho je rozhodnutie krajského súdu z pohľadu prieskumu nepreskúmateľné.

Vzhľadom na to, že aj rozhodnutie žalovaného trpí vadou, pre ktorú je nepreskúmateľné, nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie krajskému súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p.), pričom správny orgán je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O. s. p.).

V ďalšom konaní sa bude žalovaný zaoberať potrebnosťou a nevyhnutnosťou administratívneho vyhostenia žalobcu vzhľadom na osobu žalobcu a pokiaľ dospeje k záveru, že administratívne vyhostenie žalobcu je nevyhnutné a potrebné, posúdi primeranosťou takéhoto

zásahu do súkromného a rodinného života žalobcu v zmysle čl. 8 Dohovoru s ohľadom na manželstvo žalobcu s občiankou SR. Úlohou žalovaného bude aj vziať do úvahy prípadné extrateritoriálne účinky čl. 8 Dohovoru v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, teda zaoberať sa otázkou, do akej miery je žalobcovi znemožnený jeho rodinný, prípadne súkromný život v jeho krajine pôvodu a do akej miery je prijímajúci štát – Slovenská republika práve z tohto dôvodu povinný umožniť mu preniesť si svoj rodinný, resp. súkromný život na jeho územie.

Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa (§ 224 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 250k ods. 1 O. s. p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 151 ods. 1 veta druhá O. s. p. účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 151 ods. 2 O. s. p.)

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal právo na náhradu trov konania vo výške vyplývajúcej zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, t. j. vo výške 377,70 €. Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Výška náhrady trov konania bola určená:

1. zo zaplatených súdnych poplatkov:
 - zaplatený súdny poplatok za žalobu v sume 66,- €
 - zaplatený súdny poplatok za odvolanie v sume 66,- €
2. z vyčíslenia trov právneho zastúpenia uvedeného v žalobe žalobcu zo dňa 12.10.2009:
 - príprava a prevzatie veci dňa 10.10.2009 – 115,90 € (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky)
 - žaloba podaná na Krajský súd v Bratislave zo dňa 12.10.2009 – 115,90 € (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2010)
 - režijný paušál – 2 x 6,95 € = 13,90 € (§ 15 písm. a), § 16 ods. 3 vyhlášky),

Keďže žalobca si v žalobe zo dňa 12.10.2009 chybné vyčíslil trovy právneho zastúpenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky mu nepriznal náhradu trov konania za úkon za prevzatie zastúpenia vo výške 183,- €, keďže táto nezodpovedá vyhláske a za úkon bola žalobcovi priznaná suma 115,90 €. Z rovnakého dôvodu nepriznal tunajší súd žalobcovi ani náhradu trov konania za úkon podania žaloby na Krajský súd v Bratislave vo výške 183 €, ale len vo výške 115,90 €. Ďalej žalobcovi nepriznal úkon a režijný paušál označený vo vyčíslení trov konania ako „úkon za ďalšiu poradu s klientom v trvaní 2 hod. (v cudzom jazyku)“ vo výške 366,- € + 6,95 €, pretože uskutočnenie takéhoto úkonu zo spisu nevyplýva a žalobca ani jeho právny zástupca jeho realizáciu nijakým spôsobom nepreukázal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. novembra 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková